

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, urzędnik Komisji, cierpiąca na chorobę, która rzekomo zmusiła ją do absencji w pracy, kwestionuje decyzje organu powołującego o uznaniu w dniu 19 października 2006 r. jej kolejnych nieobecności za nieusprawiedliwione i o zastosowaniu wobec niej art. 60 Regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (dalej „regulaminu pracowniczego”).

Skarżąca twierdzi najpierw, że postępowanie ugodowe leżące u podstaw art. 59 regulaminu pracowniczego odbyło się z naruszeniem prawa do obrony i zasady kontradyktoryjności. Co więcej sprawozdanie niezależnego lekarza nie było właściwie uzasadnione i zawarty w nim był oczywisty błąd w ocenie.

Skarżąca podnosi ponadto, że decyzja nakazująca jej stawienie się w miejscu pracy, przy obecnym stanie wiedzy naukowej, narusza zasadę ostrożności.

Skarga wniesiona w dniu 8 października 2007 r. — Hoppenbrouwers przeciwko Komisji

(Sprawa F-104/07)

(2007/C 283/83)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Micheline Hoppenbrouwers (Dilbeek, Belgia)
(przedstawiciel: L. Vogel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 25 czerwca 2007 r., oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącą w dniu 16 marca 2007 r. na decyzję podaną do jej wiadomości w dniu 18 grudnia 2006 r., odmawiającą zatrudnienia skarżącej w charakterze pracownika kontraktowego na podstawie art. 2 ust. 1 załącznika do Warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich (WZIP);
- w razie potrzeby stwierdzenie również nieważności decyzji Komisji z dnia 18 grudnia 2006 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Pierwszy z zarzutów podniesionych w skardze dotyczy naruszenia art. 82 ust. 3 lit. d) WZIP, art. 83 WZIP, art. 33 regulaminu pracowników Wspólnot Europejskich, art. 2 ust. 1 załącznika do WZIP oraz oczywistego błędu w ocenie.

Po pierwsze skarżąca podnosi, że administracja nie zaproponowała jej zawarcia z nią umowy o pracę w charakterze pracownika kontraktowego na czas nieokreślony ze względu na okoliczność, że od dnia 1 maja 2005 r. skarżąca znajdowała się w stanie tymczasowej niezdolności do pracy, podczas gdy zdaniem organu upoważnionego do zawierania umów data ta stanowiła ostateczny moment, w którym powinny zacząć obowiązywać umowy o pracę zawierane z pracownikami kontraktowymi na podstawie przepisów przejściowych art. 2 ust. 1 załącznika do WZIP. Skarżąca podnosi, że jedynie trwała niezdolność do pracy mogłaby uzasadnić odrzucenie jej kandydatury.

Drugi z zarzutów podniesionych w skardze dotyczy naruszenia zasady niedyskryminacji w zakresie, w jakim skarżąca bez dopuszczalnego i rozsądnego uzasadnienia, jest niesłusznie traktowana mniej korzystnie w porównaniu z innymi osobami, które, po tym jak były zatrudnione, podobnie jak skarżąca, w żłobkach i świetlicy Komisji na podstawie umów prawa belgijskiego, otrzymały propozycje zawarcia z nimi umów o pracę w charakterze pracowników kontraktowych na czas nieokreślony.